

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«... Μάθε λοιπόν, Κάρολε, συνέχισε η Σιμώνη, ότι η Ζερμαίν σ' αγαπά από καρδιά! Το μυστικό της το πρόσθεσε κατά τη διάρκεια της απειθείας της. Έπειτα στην παραφορά του πνευτός της, την άκουσα να μιλάει εναντίον μου. Με κατηγορούσε, ότι σκόπευε την καρδιά...»

«... Φτοχή Ζερμαίν! Έπί όλη τους μέρες άγριωνόσες κατόπι άποσί- νου μου με άφοσίωσι άδελφής, όταν άρρώστια τελευταία. Κι άμα με είδε να σηκώνωμαι, άποφάσισε να βάλη σ' ενέργεια το σχέδιό της. Έστειλε δηλαδή τη μητέρα της και μου άνήγγειλε ότι αϊτή κι η κόρη της θα φύγουν άπ' την έπανλι.»

«... Έγώ δέν έδωσα καμιά απάντησι στην καρδιά ντε Μεάλ, γιατί σκόπευα να μιλήσω στην ίδια τη Ζερμαίν. Όταν όμως μιλήσαμε μαζί στο δωμάτιό της έξαδελφής μου, τί βοήκιμα ζαλωμένη κάτω λιπό- θημι...»

«... Ω, Θεέ μου! είτε ο Κεράλι, σκεπάζοντας το πρόσωπο με τ' άχρια του. Θεέ μου, γιατί με βασανίζεις έτσι; Τά μάτια του ήσαν γεμιστά δάκρυα.»

— Γιατί κλαίς, Κάρολε; ρώτησε η Ζερμαίν.
— Γιατί γίνωμαι άφορμι τώσων θλίψεων, είτε άναστενάζοντας ο νέος, σε κείνους μάλιστα που άγαπώ περισσότερο από κάθε τι σ' αϊτό τον κόσμο.

— Δέν προσέχεις καμιά θλίψη, φίλε μου. Ησυχάζω... Θέλησα να σάς μιλήσω για τη Ζερμαίν, για να σάς πώ πως θα ζήσετε εύτυ- χωμένως μαζί της, Κάρολε...
— Σιμώνη! φώναξε ο Κάρολος μ' έναν τόνο διαμαρτυρίας.

Μά η νέα δέν φάνηκε να συγκινήθηκε κα- θόλου.
— Κάρολε, έξακολούθησε ήσυχα, σου τ' ε- λα κι' από χτές, σου τ' ξαναλέω και σήμερα. Έγώ βρισκομαι στά τελευταία της ζωής μου κι' όση εύτυχία έπόθησα να άπολαύσω, μου την έχεις χαρίσει.

«... Μόλις μου μένει πια καρδιά για να προετοιμαστώ για τ' ταξίδι μου... Μέσα στην καρδιά μου δέν υπάρχει πια όσι για επιθυμίες...»
«... Έπιθυμώ μονάχα την εύτυχία τη δική σας και της Ζερμαίν, και θέλω να μου ύποσχε- θητε πως θα την πάρετε γυναίκα σας, όταν έγω θάχω λειφεί...»

«Ο Κάρολος άγωνιόσες κάτω από τ' βά- ρος των τρομερών λόγων της. Μά η Σιμώνη συνέχισε ήρεμα:

— Δέν έχετε κανένα δικαίωμα να αρνηθήτε να πραγματοποιήσετε την επιθυμία μου, Κάρολε. Γιατί αν άποφασίσατε να συντηρήτε τη δική σας καρδιά, δέν σάς επιτρέξεται να κάνετε το ίδιο και στην καρ- δια μ'ας κοπέλλας, που σάς αγαπά και που έννε άνταξία σας σε δια... Ναι, Κάρολε, η Ζερμαίν σε λατρεύει... Ένε ώρασι, έννε μορφομένη, έννε καλή, έχει κάθε προσόν που μπορεί να επιβάλει το σεβασμό και να ήμπενεύσι τόν έρωτα... Και έπειτα... έκείνη θα ζήσει!»

— Και σεις, Σιμώνη! Και σεις!
— Έγώ... Μά σάς τ' έχω έξαμολογηθεί ήδη... Η ύπαρξις μου κοντεύει να τελειώση... Μερικές στιγμές μάλιστα νομίζω πως είμαι γεμάτη άπ' αυτόν τον κόσμο... Τά δερμά μου με κροτούν στη ζωή, χαλαρώνονται και λένονται σιγά—σιγά... Μιά μέρα θα βοήτε τη μικρή 'Ινδι νεκρή έλαάνο στο κρεβάτι της ή στο κάθισμά της... Ναι, θα φύγω, χωρίς να σάς προειδοποιώσω... Αυτό δέν θα διαρκέση πολύ, ούτε θα με συγκινήση... Τά έχω πάρει άπόφασι πια...»

Κάτω άδύσως ο γκερμής, η θάλασσα βυθαία, τριζυμιμένη... Φαίνεται πως όλη την άλλη μέρα ήμινε κρημιμένος εκεί, καταγω νισμένος στην κοιλία του βράχου... Όμως τη νύχτα, την ώρα που τά φώτα ένός κατοπιού φάραγγα να μ'ταίνονε στο λιμάνι, η κλα- πόδα έξωσες πάλι τ' σκοτάδι, βρώνοντας τ' συναγεμίο. Οι χωροφύλακες έτρεξαν κατά κει. Ψάχναν στην έκκλησι- στα, στους βράχους, στις φραγκοκισιές, μα και πάλι δέ- τότε βρήκαν. Η φωνά τους ήτανε μεγάλη... Έ, κι' άν τόν έπαναν!...

«... Έγώ δέν έδωσα καμιά απάντησι στην καρδιά ντε Μεάλ, γιατί σκόπευα να μιλήσω στην ίδια τη Ζερμαίν. Όταν όμως μιλήσαμε μαζί στο δωμάτιό της έξαδελφής μου, τί βοήκιμα ζαλωμένη κάτω λιπό- θημι...»

«... Ω, Θεέ μου! είτε ο Κεράλι, σκεπάζοντας το πρόσωπο με τ' άχρια του. Θεέ μου, γιατί με βασανίζεις έτσι; Τά μάτια του ήσαν γεμιστά δάκρυα.»

— Γιατί κλαίς, Κάρολε; ρώτησε η Ζερμαίν.
— Γιατί γίνωμαι άφορμι τώσων θλίψεων, είτε άναστενάζοντας ο νέος, σε κείνους μάλιστα που άγαπώ περισσότερο από κάθε τι σ' αϊτό τον κόσμο.

— Δέν προσέχεις καμιά θλίψη, φίλε μου. Ησυχάζω... Θέλησα να σάς μιλήσω για τη Ζερμαίν, για να σάς πώ πως θα ζήσετε εύτυ- χωμένως μαζί της, Κάρολε...
— Σιμώνη! φώναξε ο Κάρολος μ' έναν τόνο διαμαρτυρίας.

Μά η νέα δέν φάνηκε να συγκινήθηκε κα- θόλου.
— Κάρολε, έξακολούθησε ήσυχα, σου τ' ε- λα κι' από χτές, σου τ' ξαναλέω και σήμερα. Έγώ βρισκομαι στά τελευταία της ζωής μου κι' όση εύτυχία έπόθησα να άπολαύσω, μου την έχεις χαρίσει.

Σταμάτησε λίγο κι' επειδή είδε πως ο Κάρολος ήταν έτοιμος να ξεσπάσει σε λυγμούς, πρόσθεσε:

— Σας έξωρίζω, Κάρολε, ύποσχεθήτε μου, ότι θα μου προσφέρετε αϊτή την τελευταία καρδιά που σάς ζήτησα από όλιγου... Δέν θέλω να μου πης ψέματα... Χτές τ' οράδι μου μίλησες για έρωτα και παρα- όδωγμα ότι τά λόγια σου ήσαν ειλικρινή, έβγαυαν μέσα από την καρ- δια σου... Έτσι θέλω να μου μιλήσης και τώρα. Μη μου τ' άρνηθήσι!

Έπληξε συγκλονώς τά χέρια του κι' άρχισε να τ' σφιγγη με θέρμη.
— Μά δέν αισθάνεσαι λοιπόν καμιά συμπάθεια για μένα; της είπε ο Κάρολος με παράπονο. Δέν βλέπεις πόσο ύποφέρω αϊτή τη στιγμή;...

— Έγώ, Κάρολε, βλέπω τις μελλοντικές θλίψεις σου κι' από αυ- τές ζητώ να σε απαλλάξω, τόν απάντησε η Σιμώνη μ' έναν έπιστιμο τόνο στη φωνή.

— Κι' αν άρνηθώ, Σιμώνη... Κι' αν θέλω να κόψω τ' όδεσμό που θέλεις να μου επιβάλής;

— Δέν θα τ' άρνησι! Αυτό που σου ζητώ, Κάρολε, έννε η εύτυχία σου, τ' μέλλον σου, η ζωή σου...
— Άλλωστε κατόπι τά χέρια της και τού έ- δειξε την άκρη του μικρού άρρωστηριου, όπου βρισκόταν η έπαυσις. Τά παρόδημα ήσαν άνοιχτά και σ' ένα άπ' αϊτά διαγραφόταν η λευκή σιλορέττα ένός ανθρώπου.

— Βλέπεις εκεί; τού είπε. Είν' εκείνη, η Ζερμαίν!...

«Ο Κάρολος άνατρίχισε και δέν μπόρεσε να συγκινήσει έναν άναστεναγμένο. Ήταν τό- σο άδύνηρο αϊτό που τού ζητούσε η μηνητή του.»

— Έστω αν τά μάτια της νέας άποτραψε μετ' παράδοξη λάμψη.

— Άκουσε, Κάρολε, είπε. Θέλω να μου απαντήσης άμέσως. Τό άπατό, Κάρολε! Τό άπατό για νάμα ήσυχη κι' σ' αυτόν τον κό- σμο και σ' αυτό άλλο! Όχιόσι μου, ότι η Ζερ- μαίν θα γινη γυναίκα σου άμα πεθάνω...
Τότε έκείνος, νικημένος άπ' την έπιμονή της υπέρτερης αϊτής κόρης, ψυθίρασε χαμηλό- φωνα:

— Τό οραζόμαι!
— Είπαριστώ! Είπαριστώ, Κάρολε!... Και τώρα όλα τελειώσαν πια για μένα εδώ στη γη... Κάρολε, είμαι βέβαιη πως μ' αγαπήσεις... Ό Θεός είδένωσεν να μ' λυτρούση από την άγωνία τη στενή... Ω, φίλε μου, βοήθησέ με να φύγω ήσυχα άπ' τη ζωή...
Ένώ έλεγε τά λόγια αϊτά, τά μάτια της βοήκωσαν... Έτρομε ολόσωμη... Ο Κάρολος τ' άντελήρηθη και την πήρε τρομαγμένως στην άγκαλιά του.

— Σιμώνη, μικρούλα μου, αγαπήμενο μου άγγελούδι!...
Ένας άπαισιος φόβος τόν είχε καταλάβει. Φοβήθηκε μήπως η Σι- μώνη πέθανε εκεί, μέσα στην άγκαλιά του, και διάταξε βιαστικά τόν 'Ιωσήφ να γείρουν άμέσως για τόν 'Άγιο 'Ιωάννη, χωρίς άγοπορία!...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

«Η Σιμώνη καλή τ' είχε μαντέψει. Έκείνη που στεκόταν στο πα- ράθυρο της επάλειος και παρακολούθουσε τη θαλαμγω να γλιστρούη στο βαθυβάλενο κόλπο, ήταν πραγματικά η Ζερμαίν.

Είδε τόν Κάρολο και τη Σιμώνη να φύγουν άπ' την έπανλι και κατελήφθη από ένα αισθημα φρασίο για κάθε άνθρωπινη καρδιά. Έ- ζήλησε!... Δέν ήξερε τί διαδίστις της Σιμώνης, δέν ήξερε ότι έ- φρόντιζε γι' αϊτή, μόνον γι' αϊτή. Κυριεύτηκε τότε από τη σκληρή επιθυμία να πείνη τόν πόνο που της εδίδανε τά στήθη και κατέβηκε στην αίθουσα τού μιλιάρδου.

«Έλαξε μόνη της άρεκτη ώρα, μι τέλος βαρέθηκε και πήγε στο δωμάτιό της.
Τό κότρεμο με τ' άπολιμένα πανιά φανόταν άπ' τ' παρό- θυρο της σάν κρημισμένο άνέμισ' από γη κι' ούρανό... Τόσο έλαφρός ήταν ο δρόμος του, τόσο διάφανο ήταν τ' κίμα που τ' όδηγούσε...
'Από καρδιά σε καρδιά φρασίο' ένα άγεραία και τόκανε να γένη προς τ' πλάγια. Τότε τ' λευκό πανι άνοιγόταν σάν ένα φτερό που η άκρη του άγγιζε τ' κίμα.

(Ακολουθεί)

«Έπαιξε μόνη της άρεκτη ώρα, μι τέλος βαρέθηκε...»

για μία ώρα... Δέν είχα τ' δικαίωμα να ζήτησω από σένα τίποτε πε- ρισσότερο... Η προφητεία τού φασίδη έξεπληρώθη! 'Αλλά δέν φρο- νιμα καθόλου τώρα... Ο Θεός είδένωσεν να μ' λυτρούση από την άγωνία τη στενή... Ω, φίλε μου, βοήθησέ με να φύγω ήσυχα άπ' τη ζωή...
Ένώ έλεγε τά λόγια αϊτά, τά μάτια της βοήκωσαν... Έτρομε ολόσωμη... Ο Κάρολος τ' άντελήρηθη και την πήρε τρομαγμένως στην άγκαλιά του.

— Σιμώνη, μικρούλα μου, αγαπήμενο μου άγγελούδι!...
Ένας άπαισιος φόβος τόν είχε καταλάβει. Φοβήθηκε μήπως η Σι- μώνη πέθανε εκεί, μέσα στην άγκαλιά του, και διάταξε βιαστικά τόν 'Ιωσήφ να γείρουν άμέσως για τόν 'Άγιο 'Ιωάννη, χωρίς άγοπορία!...

«Υστερ' από πέντε μέρες, η θάλασσα έβγαλε τ' κορμί του κοντά στις Παράγκες, έφραξε στο λιμεναρχείο...»

Μά η κλαποδάρα σίγουρα στέκει ακόμα στον πάτο της θάλασσας κι' ίσως κανένας κάθικος την έχει κάνει φωλιά του.

ΣΤΕΦ. ΛΑΦΝΗΣ

